

máždění nebo k pokračování v něm potřebí souhlasu příslušné sněmovny, promlčení trestního stíhání ode dne, kdy bylo žádáno o souhlas ke stíhání, až do dne, kdy došla soudu neb úřadu, jenž o souhlas žádal, úřední zpráva o tom, že sněmovna o žádosti rozhodla, nebo do dne, kdy jejího souhlasu ke stíhání nebylo již zapotřebí. Z toho plyne pro souzený případ, že ode dne 31. ledna 1929, — kdy soud požádal předsednictvo senátu o souhlas ke stíhání stěžovatele, — byla promlčecí doba, běžící znova ode dne 10. října 1928, podle citovaného zákona stavena, a to až do dne 25. září 1929, kdy bylo vydáno rozhodnutí presidenta republiky, jímž byl senát Národního shromáždění rozpuštěn, čímž stěžovatel přestal býti členem senátu a pozbyl imunity, nastala událost, jež měla v zápětí, že souhlasu senátu k trestnímu stíhání stěžovatele nebylo již zapotřebí (srv. rozh. 3048 sb. n. s.). Budiž podotčeno, že podle dopisu ministerstva vnitra ze dne 16. listopadu 1929 nebyl stěžovatel při volbách do Národního shromáždění, konaných dne 27. října 1929, zvolen ani poslancem, ani senátorem. Po dni 25. září 1929, kdy měl soud možnost pokračovati v trestním řízení a prováděti další stíhací úkony, běžela promlčecí lhůta dále, ale byla přerušena dne 27. listopadu 1929 obesláním stěžovatele jako obviněného k zodpovědnému výsledku. Podle toho uplynuly tedy ze šestiměsíční promlčecí doby ode dne 10. října 1928 — kdy bylo promlčení přerušeno nejen proti ostatním obviněným, nýbrž i proti stěžovateli — do 31. ledna 1929, kdy bylo žádáno o souhlas ke stíhání stěžovatele, a kdy byla promlčecí doba stavena, 3 měsíce a 21 den, a od 25. září 1929, — kdy měl soud možnost pokračovati v trestním řízení — až do 27. listopadu 1929, kdy byla vydána proti stěžovateli obsílka k zodpovědnému výsledku, 2 měsíce a 2 dny, úhrnem tedy jen 5 měsíců a 23 dny. Z toho je patrné, že neuplynula ani promlčecí lhůta § 40 tiskového zákona, a že promlčení již z tohoto důvodu nenastalo, pročez není zapotřebí zabývat se otázkou, jak by se měla věc, kdyby v souzeném případě platila obecná (jednoroční) lhůta promlčecí podle § 532 tr. zák., již se ve své zmateční stížnosti dovolává stěžovatel.

Čís. 4241.

Oprávnění zástupce chudých, zřízeného pro hlavní přelíčení, pomíjí skončením hlavního přelíčení; nového zástupce chudých k provedení zmateční stížnosti nelze zřídit, nežádal-li o to obžalovaný.

Zákon nepředpisuje, by byl obžalovaný poučen o právu žádati o zřízení obhájce chudých.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1931, Zm II 257/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného proti usnesení krajského soudu v Nov. Jičíně z 10. července 1930, jímž byla odmítnuta zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku téhož soudu ze 6. června 1930.

D ů v o d y:

Proti odmítnutí zmateční stížnosti, jež byla přesně podle zákonných předpisů § 285 tr. ř. a § 1 čís. 2 nov. k tr. ř. odmítnuta, ana nebyla v zákonné osmidenní lhůtě od doručení rozsudku obžalovanému provedena, ani jinak nebyly důvody zmatečnosti vyznačeny, stěžuje si obžalovaný neprávem, a stačí poukázati na právě citované ustanovení zákona. Na povinnosti, by zmateční stížnost byla řádně provedena, nemůže změnit nic, ta okolnost, ve stížnosti zdůrazněná, že stěžovatel nemohl získati snadno právního zástupce ku provedení zmateční stížnosti, k čemuž mu ani obhájce chudých zřízen nebyl. Obžalovaný při ohlášení zmateční stížnosti nežádal o zřízení obhájce chudých k jejímu provedení, jak by to podle § 41 odst. třetí tr. ř. bylo třeba, a oprávnění zástupce chudých, který mu byl na jeho žádost zřízen pro hlavní přelíčení, pominulo skončením hlavního přelíčení. Nového zástupce chudých k provedení zmateční stížnosti soud nemohl zříditi, an obžalovaný o to nežádal (§ 41 tr. ř.). Zákon nepředpisuje, jak stížnost žádá, by byl obžalovaný poučen o právu žádati o zřízení obhájce chudých; že se mu dostalo poučení, odpovídajícího zákonným předpisům § 1 čís. 3 nov. k tr. ř., že provedení zmateční stížnosti musí býti podepsáno oprávněným obhájcem, připouští stěžovatel sám, a podle toho byl jistě poučen i o tom, že může podati provedení zmateční stížnosti i do protokolu, čímž by mu bylo lze i bez obhájce zmateční stížnost provést.

Čís. 4242.

Předpis § 118 tr. ř. stanoví jako pravidlo přibrati dva znalce, je-li při ohledání potřebí odborné znalosti. Jeden znalec dostačí, jde-li o zjištění skutečnosti méně důležité. Posouzení důležitosti případu ponechává zákon uvážení soudu, nestanově určité přesné zásady a směrnice.

Pokud jest přibrati dva znalce ke zjištění příčiny, proč se sřítlo lešení.

Pokud byl nevyhověním návrhu na přibrání dalšího znalce místo znalce, který pozbyl způsobilosti, by mohl býti jako znalec při hlavním přelíčení vyslechnut, přivoděn zmatek čís. 4 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1931, Zm I 265/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 13. února 1930, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto